

Honismereti és közösségépítő kirándulás

- Zarándoknap Háromszékre 2022. május 7 és 14. -

Kedves többszáz kollégista, akik az évek során bekapcsolódtatok a Szent Imre Kollégium „Zarándoknap” honismereti és közösségépítő körútjaiba, és kedves barátaink, akik velünk együtt „zarándokoltatok”, néhány élményrészlettel ajándékozunk meg titeket, hogy bennetek is megelevenedjenek a régebb átélt benyomások, tapasztalatok.

Tavaszi Zarándoknapunkon két egymást követő májusi hétvégén Háromszékre utaztunk. A buszköltség egy részét a Magyar Állam támogatásából fedeztük, így a megszaladt üzemanyag árak nem álltak az élményszerzés útjába. Szokás szerint, reggel hatórákor indultunk. Ki álmosan, ki pedig izgatottan nézett az induló nap elébe, mely reményünk szerint sok látnivalót, tanulnivalót, örülni valót tartogatott. A remény pedig nem csalt meg! Mindenki megörökített valamit a maga számára a hallottakból, látottakból. Ezekből olvashattok néhányat az alábbiakban.

Részletek a marosvásárhelyi Szent Imre Kollégium diákjainak élménymegosztásából

Mivel én ezen a zarándoknapon Háromszékre hazaérkeztem, ezért egy Radnóti Miklós idézettel kezdek: „Nem tudhatom, hogy másnak e tájék mit jelent, nekem szülőhazám itt e lángoktól ölelt kis ország, messzeringó gyermekkorom világa. Belőle nőttem én, mint fatörzsből gyöngé ága s remélem, testem is majd e földbe süpped el.” Ez a pár sor mindent kifejez, amit most érzek. Élő valósággá válik előttem a sok ember, aki előttem itt élt. Nemcsak szavaival, hanem tetteivel is áldotta az Istent, akinek segedelmével házat, hazát épített, növelte, megsokasította ételét, italát.

A gelencei Szent Imre templomot felfedezni öröm volt. Egyszerre testesíti meg a hitet és a népet, aki emelte, valamint Isten nagyságát. A nehéz kőboltozat, ami a mennyezetet tartja, a kidolgozott, festett kazetták, a freskók, mind alkotóik imája és istendicsérete.

Uzonban egy letűnt világot és egy annál előbb gróft találtunk, aki jelleme és egyszerűsége által megragadott engem. Tükröződött a hite, reményteljes, kiegyensúlyozott jelleme, melyet Istentől kapott. Remélem, hogy ezeknek a hívő, erős gyökerű, Istent szerető elődöknek, ha nem is teljes, de munkálkodó, Istenből merítkező utóda tudok lenni, és fel tudok nőni a szeretethez, amit Isten a szülőföldön keresztül akar adni számomra.

Pászka Alpár, IV. éves egyetemista

Számomra ezen a zarándoknapon minden helyszín különösen szép volt, megérintette a szívemet és számos gondolatot indított el bennem.

Sorjában véve, először az illyefalvi erődtemplomot látogattuk meg, ami fenséges látványt nyújtott abban a szép környezetben a magas, erős falaival.

Az üzenete úgy gondolom mindenkire elért, hogy az a hely, ahol az emberek nap, mint nap Istennel találkozhattak, az nyújtott oltalmat a szükség idején. Nagyon szép, hogy Istennél volt nem csak a lelki, de a fizikai biztonság is.

A következő állomásunk a csernátони Haszmann Pál múzeum volt. Itt rengeteg értéket képviselő dolgot láthattunk, a gyönyörűen díszített népi használati tárgyaktól, a munkagépeken át a tájházakig. Kettőt emelnék ki közülük. Az egyik az a szoba volt, ami tele volt korabeli képekkel, családi képek, csoportképek, esküvői képek és még sok más. Ahogy elnéztem az arcokat, arra gondoltam, hogy ez a sok ember leélte itt az életét, ami csak úgy, mint a miénk tele volt mindenfélével, örömmel, bánattal, nehézséggel, de áldással is. Ezek a képek megörökítették egy pillanatot belőle, én pedig a szemükbe nézhetek most és elmélkedhetek az életükről, arról, hogy mennyiben különbözünk, de mennyiben hasonlítunk is.

A másik, ami elgondolkodtatott a fegyverkiállítás volt. A középkori kardtól a világháborús fegyverekig sok minden ki volt állítva, tárgyi bizonyítékul szolgálva, hogy népünk amióta itt él a Kárpát-medencében folyamatosan küzdenie kellett az életben maradásért. Küzdenie kellett, hogy megtarthassa kultúráját, hagyományait, életmódját hitét és világlátását. Azért harcoltak, hogy ezek fennmaradhassanak és átadhassák az utódaiknak és végső soron nekünk. Ezért én úgy gondolom, nem hagyhatjuk, hogy a feledés homályába vesszen az a rengeteg érték, amiért az őseink vére folyt. Ők az életüket adták a nemzetünk örökségéért, mi sem tehetjük, hogy a kisujjunk megmozdítása nélkül átengedjük.

Áttérek a zarándoklatunk következő állomására, ami Kézdivásárhely volt. A templomban a kántor úr elvarázsolt csodás orgonajátékával és hangjával. Éreztem, hogy a lelkem legmélyén mozdított meg valamit ez a zene.

Megnéztük a Nagy Mózes Gimnáziumot, ami hihetetlen módon egy év alatt épült. Élő bizonyítéka, hogy mire képes egy közösség Istennel az oldalán és elhatározott nemes céllal a szívében.

A következő megérintő dolog számomra a keresztút volt, amit a Perkőre menet imádkoztunk.

Amikor elkezdtek a keresztutat, a fák között erősen kezdett fújni a szél. A Szentírásban a Szentlélek sokszor jelenik meg erős szélzúgás formájában, így amikor meghallottam a fák között zúgó szelet arra gondoltam, hogy a Szentlélek itt van köztünk és így akar szólni hozzánk, hogy "Itt vagyok. Veletek vagyok." Máskor is a természetben úgy érzem, hogy az Isten jelenlétében vagyok, itt ez a tapasztalat méginkább ráerősített.

Az embernek ritkán adatik meg, olyan szép templomban járni, mint a gelencei Szent Imre templom.

A kazettás mennyezetével, a freskókkal és mindennel egyben, amint belép egy békés, áhítatos lelkületet ad az embernek. A freskók nagyon szép részei a kulturális örökségünknek és sajnálatos, hogy nem maradt fenn több belőlük.

Az utolsó csoda, amibe ezen a szép napon bepillantást nyerhettünk, a Mikes kúria volt. Élmény volt e történelmi jelentőségű helyen állni és azt bejárni. Ilyenkor úgy érzem mintha én is részese lennék a történeteknek. A gróftól nagyon sok érdekes dolgot hallhattunk és tényleg lenyűgöző volt, csak azt sajnálom, hogy nem volt több időnk, még szívesen hallgattam volna.

Hobaj Emőke, III. éves egyetemista

Ezen a napon Háromszékre kalandozhattunk. Igazán lélekemelő nap volt: alkalmat kaptunk először is arra, hogy visszatérjünk gyökereinkhez, és megpróbáljuk „elcsípni” a régi ember gondolatvilágát. A csernátони Haszmann Pál Múzeumot emelném ki, ahol betekintést nyertünk a régi időkbe. Megcsodálhattuk, hogy miként működött együtt az ember a teremtett világgal, miként fejezték ki érzelmeiket, hogyan építették együtt közösségként az életüket.

A gondolatok, amik bennem megfogalmazódtak: hogy minél inkább egyszerűsége törekedjek, valamint, hogy alázatos maradjak és mindent, amit teszek, Isten dicsőségére tegyem.

Vágási Abigél, IX. osztályos tanuló

Hála Istennek, hogy csodálatos természettel, kincsekben, kultúrában gazdag környezettel ajándékozott meg bennünket. Engem leginkább a csernátoni Haszmann Pál Múzeum ragadott meg. Felemelő érzés volt szemlélni, felidézni őseink szokásait, hagyományait, és rálátni arra, hogy a jövő csak akkor lesz élhető, ha visszatérünk gyökereinkhez, belőlük táplálkozunk és továbbadjuk kultúránkat.

Emellett mély hatást tett rám a gelencei Szent Imre templom, amely freskóival és kazettás mennyezetével tükrözte elődeink Istenbe vetett hatalmas hitét.

Nagy Amanda, IX. osztályos tanuló

Hálát adok a gondviselő Atyának, hogy mielőtt megpillanthattuk úti célunkat, átvezetett az újjászületett természetben, láthattuk a Bogáti erdőt.

Számomra minden hely, ahol megálltunk, valami maradandó értéket nyújtott. Csernátonban nemcsak a régi idők emberét ismerhettem meg, aki Isten jelenlétében élte életét a kezdettől a végéig, minden cselekedetében a teremtés Urát magasztalva, és egyben láthattam azt az egyszerűséget is, ami magában hordozta Istent.

A keresztút csendje és a kézdivásárhelyi kantai templom megszólaló orgonájának hangja egyszerre hordozta a teremtés mélységeit és magasságait. A perkői kőkereszt az Istenbe gyökerező, szilárd jellem hirdetője számunkra.

Zarándoknapunk utolsó útszakasza Uzonba vezetett, egy olyan helyre, ahol a nemesi cím mögött felvillan a tenni akarás, az alázat és a hit. Az élő reménységet és a bizakodást láthattuk Mikes Zsigmond személyében.

Szeles Kinga Renáta, III. éves egyetemista

Ahogy egy letűnt kor tárgyi maradványait szemléltem, eszembe jutott egy sokat ismételt tanítás: egy nép, amely nem ismeri történelmét, kultúráját, olyan, mint egy fa gyökér nélkül. A nép, amely elhagyja hitét, lemond hagyományairól, megszűnik létezni. Nem a mi érdekünk, de büszkék lehetünk erre az örökségre! Egy régi világ új nemzedéke vagyunk, de minden a miénk, amiben őseink hittek, ami tudtak, ahogy éltek, csak érte kell nyúlnunk. Nem lehet csak úgy örökölni ezt a kultúrát. Magamban kell hordoznom, fel kell szítani a vágyat, hogy az enyém legyen. Meg kell szereznem, akkor az enyém lesz. Jaj annak, aki megpróbálja elvenni tőlem!

Végezetül egy igével zárom: „Ő telepítette be az egy őstől származó emberiséggel az egész földet. Ő határozta meg ittlakásuk idejét és határát.” (Apcsel 17,26)

Hiszem, hogy a Jóisten azért teremtett erre a csodákkal bőven megáldott helyre, egy igazi, tiszta élet lehetőségét felkínálva, hogy a teremtett világot megismerve, a hitet megélve és a kultúrát átadva, közelebb vigyen önmagához.

Sebestyén Dániel István, III. éves egyetemista